

VÍRA PŘENÁŠÍ HORY

(Krnov, 28.1.2024)

I.čtení: evangelium podle Lukáše, 5,17-26

II.čtení: evangelium podle Matouše 17,14-21

Ty příběhy, které jsme četli, něco spojuje – mají několik podobností. Napadne vás, co?
Je tu nemocný/trpící člověk
Je tu Ježíš a učedníci
Jsou tady přátelé/příbuzní toho nemocného.
Jak přátelé, tak otec věří, že má smysl jejich kamaráda/syna přivést/přinést k Ježíši, protože věří, že jim Ježíš může a chce pomoci.

To je velká víra.
Člověk může mít dva postoje k okolnostem a světu:
Může REZIGNOVAT – řekne si: „Nemůžu s tím nic udělat, nemůžu vůbec nic změnit.“
A pak si sedne, sklopí hlavu a je nešťastný nebo naštvaný, naříká nebo vyčítá všechno všem: „Jak se nic nedaří a jak je všechno k ničemu.“
Takový člověk je jen zmítán a vláčen okolnostmi. Někdy pak vzhlíží ke hvězdám nebo kartám, nebo chodí k věštcům, aby poznal co na něho čeká v budoucnosti...
Druhá a lepší možnost je VÍRA – vírou se člověk stává motorem událostí, nepřijímá svět pasivně, ale proměňuje ho
Víra dává naději na změnu
Nemusím se jen nechat vláčet okolnostmi, ale můžu být „spolustvořitelem světa“, můžu vytvářet to, co se děje.
Patří k tomu samozřejmě rozlišení – co můžu ovlivnit a co nemůžu.
Jsou okolnosti, se kterými nemůžu moc udělat: třeba počasí
Ale co můžu, je nenechat si počasím zkazit náladu a nevybíjet si svůj vztek na ostatních.
Nemůžu ovlivnit, jak se budou druzí chovat ke mně. Ale můžu změnit, jak se já chovám ke druhým.

Kdysi na fakultě náš profesor filozofie vykládal ten náš text o víře.
Říkal: „Ježíš netvrdil, že se zaměříte svým duševním soustředěním na kupu skal, kamení a hlíny a ony se zvednou a skočí do oceánu. Ježíš myslel toto: Když budete věřit, že tahle hora má být přesunuta do moře, když o tom budete pevně přesvědčeni, seženete si bagry a buldozer, a všelijakou techniku a dynamit, a pustíte se do práce... až tu horu přestěhujete do moře.“

V tu chvíli mě to trochu pobouřilo, připadlo mi, že ho vykládá nějak bez víry ☺. Ale později jsem usoudil, že to vlastně není úplně mimo.

Pán tady opravdu zmíněnou víru nijak neupřesňuje, nemluví o víře v Boha ani v Syna člověka ani v Ježíše – mluví prostě jen o víře. Ze souvislosti Ježíšova učení i života samozřejmě vidíme, že k víře patří důvěra v Boží přízeň a v Boží lásku k člověku. Ale to podstatné, co v textu nacházíme, je prosté lidské přesvědčení, že máme být těmi, kdo tvoří situaci (nebo spolu s Bohem spoluvytvářejí), kdo přijmou konkrétní okolnosti a přetvářejí je správným směrem.

Na takovou víru Pán Bůh odpovídá – a dějí se zázraky

Člověk je vysvobozen z otročení okolnostem a náhodám, a může vykonat velké činy.

Problém ovšem je, že velké činy nemusí vůbec být dobré nebo užitečné. Velké činy někdy umí být děsivé a hrůzné.

Máme tady tedy kromě víry ještě kritérium navíc: k čemu má víra směřuje a čemu slouží; co přináší lidem kolem mne.

Můžu si usmyslet, že budu nejbohatším bankéřem nebo podnikatelem. Když půjdu nekompromisně za svým cílem, dosáhnou jej. Stejně tak si můžu stanovit, že budu nejlepším muzikantem nebo nejlepším sportovcem nebo... třeba že zbavím svět vší špíny, všech zločinců, Židů, černochů, cikánů...

A můžu toho dosáhnout.

Lidi s takovýmto přesvědčením už historie světa poznala.

Víra plodí velké činy, ale to ještě neznamená, že je automaticky dobrá.

Musíme mít na víru ještě další metr.

Měřítkem kvality víry nebo jejího nasměrování je služba člověku a oslava Boha.

Ti čtyři, kteří přinesli ochrnutého, upřeli svou víru obdivuhodným směrem: chtěli pomoci kamarádovi. Věřili, že mu Ježíš může dát víc, než jiní učitelé. A tak si dali tu práci, kterou by jinak mohli napřít do vydělávání peněz nebo dosahování sportovních výkonů.

Ježíš odpověděl na jejich touhu a úsilí. Ochrnutého nejen uzdravil, ale ještě mu i odpustil hříchy. Ježíš totiž může nejen uzdravovat, ale také smazat viny...

Víra nás povzbuzuje k aktivitě, k činům.

Můžeme si říct, že nic, co děláme, nemůže změnit myšlení lidí nebo atmosféru ve městě, kde žijeme. Můžeme rezignovat, zavřít se s knížkama, počítačem nebo zahrádkou a nepustit si k srdci bolesti a trápení světa.

Ale bude mnohem lepší, když zkusíme něco dělat, něco změnit. A hlavně můžeme přinášet naše město (práci, rodinu, zemi...) Pánu Ježíši na nosítkách modlitby, podobně jako čtyři přátelé onoho ochrnutého, nebo dokonce se za ně i postit, jak učí Pán své následovníky.

A můžeme věřit, že Pán Bůh změní svět.

Pane Ježíši Kriste,

Říkal jsi, že stačí víra jako zrníčko hořčice,

A my kolikrát nemáme ani tu.

Prosíme Tě, posiluj naši víru,

Aby dokázala přenášet hory,

Abychom proměňovali své okolí

Podle Tvé dobré vůle.

AMEN